

skulde være, men skal man vente saa længe, indtil Amtsraadene og Sogneraadene hele Landet over blive enige om, hvilke Rettelser man skal foretage i Skattelovene, saa tror jeg, man kommer til at vente længe. Jeg tror derfor, man bedst kunde gøre dette straks, og jeg tror ikke, det bliver bedre ved, at man venter. Men dertil kommer jo, at den nuværende Ligningsmaade jo i væsentlig Grad er bygget paa Selvangivelsesprincippet, og skal dette Princip ikke helt ødelægges eller helt forfjæles, saa skal Loven paa dette Omraade være saadan, at man kan forlange nøjagtige Opgivelser baade af smaa og store Indtægter, uden at man derved lægger for høj Skat paa de mindre Indkomster. Jeg tager neppe fejl, naar jeg siger, at de Ligningsmyndigheder Landet over, som ved at bruge Loven rigtigt i 1904 ikke kunde undgaa at lægge for høj Skat paa de mindre Skatteydere, i Aar have været mindre nøjeregnende med Selvangivelserne for de mindre Indtægter end for de større, netop for at undgaa at lægge forøget Skat paa de mindre Skatteydere. Men det er Forhold, som jeg mener ere ganske uheldige. Derved lider Selvangivelsesprincippet en stor Skade, ja, jeg kan gerne sige, at det kan helt ødelægges. Thi Sagen er den, at man skal forlange nøjagtige Opgivelser baade af store og smaa Indtægter, og man skal hjælpes ad med at kontrollere disse Angivelser, men naar man saa opgiver sine Indtægter nøjagtigt, skal man ikke løbe den Risiko, at man kommer til at svare en forholdsvis større Skat.

Nu er der blevet sagt af ganske enkelte, at Loven er god nok, naar blot den bliver brugt rigtigt, og i hvert Fald er det blevet fremhævet, at naar man har lagt en større Skat paa saadanne Skatteydere, der have Indtægter af over 800 Kr., kan dette dog i alt Fald ikke være Lovens Skyld. Jeg synes ikke, at dette er rigtigt. Naar en Mand med en Indtægt af f. Eks. 815 Kr. efter Loven mindst skal svare Skat af 285 Kr., hvilket til 2 pCt. bliver 5 Kr. 70 Øre og til 3 pCt. 8 Kr. 55 Øre, saa synes jeg ikke, man med Rette kan paastaa, at Ligningsmyndighederne da kunne sige, at en Mand med 800 Kr.'s Indtægt saa kan sættes til 2 Kr. eller 1 Kr. eller maaske 40 Øre. Naar den Mand, der har 815 Kr., ikke kan komme saa langt ned, som Ligningsmyndighederne mener, at han skal ned, saa vil det med Nødvendighed paavirke de Skatteydere, som staa lige op dertil, og saa mener jeg, at det er Lovens Skyld, at man ikke er kommen

langt nok ned med Indtægterne som de paa 815 Kr.

Det er saa blevet sagt, at naar Loven bruges rigtigt, saa kunne ogsaa de store Skatteydere rammes, ved at man gør Skatteprocenten høj, bruger Nedsættelsesprocenten for de mindre og Forhøjelsesprocenten for de større Indtægter i den størst mulige Udstrækning, hvorved de store Skatteydere omkring i Kommunerne nok skulde rammes. Ja, det hjælper jo noget til, at man faar en større Skat af de større Skatteydere, men er Forholdet fejl i Retning af, at man i Forvejen lægger for megen Skat paa de 815 Kr.'s Indtægt, saa nytter det dog ikke, at man gør Skatteprocenten højere, thi des større Uretfærdighed begaar man jo saa imod Skatteyderne paa de 815 Kr. Man maa huske, at det mindste, disse skulde betale Skat af, er 285 Kr., og forhøjer man Skatteprocenten, bliver altsaa Uretfærdigheden større, idet Forholdet mellem den mindre Skatteydere Skat af 285 Kr. og den større Skatteydere er det samme, og den kan ikke blive hverken mer eller mindre, og derfor nytter det ikke, at man gør Skatteprocenten større. Er det derfor en Uretfærdighed, hvis han svarer 2 pCt. i Skat, bliver det endnu uretfærdigere, hvis man tildels ved Kunst maaske bringer Skatteprocenten op til 3 pCt. Jeg kan derfor kun forstaa, at man vil rejse Indvendinger imod det af os fremsatte Lovforslag, for saa vidt man mener, at en Skat paa 7—8 Kr. af en Indtægt paa 815 Kr. er en passende Skat, men saa synes jeg, at det vilde være rettest at sige det. Jeg er af den Mening, at det er for høj en Skat paa saadanne Indtægter. Vi skulde huske paa, at samme Skatteyder med 815 Kr.'s Indtægt kan have 3 Børn og for øvrigt mange andre uheldige Forhold i sit Hjem. (Munterhed)... ja uheldige for hans Evne til at svare Skat.

Hvad jeg her har sagt, angaar jo særlig §§ 1 og 2 i det Forslag, der her er til Behandling. I § 1 foreslaa vi, at det skattefri Beløb paa 6—7—800 Kr., som skal fradrages efter Loven om Indkomst- og Formueskat til Staten, ogsaa skal fradrages ved Ligningen til Kommuneskat. Dette Fradrag — det vil jeg straks sige her — kommer efter vor Mening kun i Betragtning for Indtægter af over 800 Kr., altsaa overfor de Indtægter, som komme ind under Beskatningsreglerne i den kommunale Beskatningslovs § 7. Denne Paragraf hjemler jo den stigende Skala fra 1—5⁵/₁₄, men det har vist sig, at den er for lille. Man har maattet bruge hele denne sti-